



Sobre el senyor Almunia

“Tot això estaria molt bé, i ens deixaria només amb un pèl de dubte sobre la genètica d'aquest fill de moro i de jueva, si no fóra que un altre periodista més solvent encara complica les coses. En efecte, el periodista més solvent, per aclarir la persona i personalitat d'Almunia, explica que 'los vascos ancestrales, los de gran corpulencia, lacónicos y tenaces, generan esta clase de ejemplares...’”

Llegir la premsa amb algun deteniment procura de tant en tant sorpreses inesperades. Aquestes setmanes passades hi he après coses molt notables, per exemple, sobre Hèrcules a Nova York i sobre l'ús del valencià quatre segles abans de Jaume I. En aquesta mateixa pàgina n'he deixat constància, en benefici de les generacions futures. Fa alguns dies, doncs, tenia jo un cert interès per conèixer alguna cosa més sobre el nou secretari general del PSOE, i vaig llegir amb molta atenció les pàgines que li dedicava un diari de gran autoritat. No vaig guanyar molt de coneixement en saber que *“contra lo que pueda parecer, nació rubio y com mucho pelo”*, encara que una notícia així sempre és d'agrair i qui sap si explica alguns aspectes de la personalitat adulta, morena i de crani pelat. També vaig aprendre que *“lo que le iría mejor a esta figura robusta donde se encaja un cráneo de mapamundi, sería un chubasquero con la capota amarilla descolgada sobre sus espaldas de estibador”*. Per ser un fill de la bona burgesia de Bilbao, nét de qui va projectar la urbanització de Neguri, no està gens malament. Tampoc és superflu aprendre que aquest llicenciat en Dret i Econòmiques per la universitat de Deusto i després (abans d'ingressar al PSOE i a la UGT en 1974) becari a l'École des Hautes Études de París, és definit a continuació com *“pescador de bonitos del norte”, “patrón de barco”, “antigua y fornida carne sindical”* i massís artefacte que *“huele a actividad productiva y a sudor salarial”*. L'hagiografia, més que un gènere periodístic, deu ser una vocació. I algunes petites contradiccions en la vida del sant acabat de pujar als altars no han de ser motiu per reprimir les emocions del biògraf.

Però la cosa més sensacional, quant a la biografia del nou secretari general, no és l'escassa conseqüència entre Deusto i la suor salarial. És el misteri profund dels seus orígens. Vejam quin és el misteri, si atenem a les informacions del periodisme més solvent. Una redactora, suposem que després de consultar les fonts oportunes, ens explica que el pare del nou sant o secretari era *“un ingeniero valenciano con antepasados moros”*, i que la mare era filla d'un metge jueu alemany instal·lat a Bilbao. Això dels avantpassats moros del pare ja resulta sorprenent: eren moros comprovats, vinguts d'Al-

ger o del Marroc, els besavis de l'enginyer?, eren moros perquè ja se sap que tots els valencians tenen avantpassats aproximadament islàmics?, o és que per dir-se Almunia ja és moro automàtic? Misteris. El topònim *Almúnia*, que es troba al País Valencià, a Catalunya, a Aragó, i crec que també a Mallorca, és certament àrab (*“el jardí”*). Però si cada topònim d'aquest estil vol dir *“antepasados moros”*, ja m'explicaran quina fantasia. En tot cas, també podria ser que l'avi jueu alemany explique el cabell ros infantil, i l'avi moro del pare siga responsable de la barba negra, véa a saber.

Ara bé, tot això estaria molt bé, i ens deixaria només amb un pèl de dubte sobre la genètica d'aquest fill de moro i de jueva, si no fóra que en la pàgina següent del diari, un altre article d'un periodista més solvent encara ens complica les coses. En efecte, el periodista més solvent, per aclarir la persona i personalitat d'Almunia, explica que *“los vascos ancestrales, los de gran corpulencia, lacónicos y provistos de tenacidad, generan esta clase de ejemplares...”* De manera que el nostre admirat secretari resulta ser un exemplar autèntic generat per bascos ancestrals. Pura raça. Això explica, segurament, la cosa del pescador de bonítols i altres elogis i definicions etnosindicals. Ja és cas, tanmateix, que el panegirista de Madrid (valencià de naixement, per cert) haja d'acudir a la generació d'exemplars de basc ancestral per definir el panegiritzat. El panegirista, siga dit de passada, no és habitualment defensor de bascos ancestrals, ni de la ideologia que se suposa que l'ancestralitat genera. Tot això és un cas com un cabàs, sí senyor. I que això aparega en la pàgina següent a la que afirmava la procedència valenciano-alemanya-moro-jueva d'aquest poderós exemplar, ja no és un cas com un cabàs, és un enigma inescrutable. Més que la Santíssima Trinitat, que són tres persones i un sol déu immortal, i no al contrari, tres déus immortals i una persona. I més que la transsubstanciació del pa i del vi en l'eucaristia, que són pa i vi, i alhora no ho són, sinó tot una altra cosa. Bé, d'aquesta mena de matèria estan fets els misteris, i per comprovar-ho els anime que continuen llegint assíduament la premsa diària o setmanal. Hi trobaran coses, com aquestes, absolutament sensacionals, fabuloses. El senyor Almunia, d'altra banda, sembla una persona normal, com vostès i com jo, i supose que no té la culpa de res.